

Nicky

Pellegrino

ITALIË

VOOR ALTIJD

Geniet van een heerlijke
Italiaanse zomer...

ROMAN

Nicky Pellegrino

Italië voor altijd

DE FONTEIN

Assunta

Een jonge vrouw in een witte jurk stond naast de fontein op de grootste piazza van Montenello, een stadje op een berghelling. Dat was helemaal niet bijzonder, want bijna elke dag, van het voorjaar tot het einde van de zomer, stond daar wel een bruidje dat met een brede glimlach naar haar bruidegom keek. Een zachte bries rukte aan haar sluier, bracht de bloemen in haar boeket in beweging en maakte het werk van de fotograaf moeilijker.

Dit was een ideale plek om te poseren voor een trouwfoto. De fontein was bijzonder mooi, vooral als het zonlicht de waterstralen liet schitteren die over de gebeeldhouwde stenen klaterden. Deze plek was maar een paar stappen verwijderd van het gemeentehuis waar de trouwceremonie had plaatsgevonden en een korte wandeling naar het hotel waar de receptie zou zijn.

Eerst was een bruiloft een nieuw fenomeen geweest. Toen bleven de mensen nog staan om naar alles wat er gebeurde te kijken; ze leefden glimlachend mee en voelden de liefde die in de lucht hing. Maar nu waren er al zoveel bruiloften geweest dat het niet meer de moeite waard leek om op te kijken van waar je toevallig mee bezig was, je mening te geven over de trouwjurk, te schatten hoe jong of oud het pasgetrouwde stel was, en te kijken als ze elkaar kusten voor de camera.

Vanuit de keuken van haar trattoria met het lage plafond kon Assunta de hele piazza overzien. Ze had zelden zoveel haast dat ze haar werk niet even kon onderbreken om een tijdje

naar buiten te kijken. Maar welke reden kon ze hebben om zich voor bruiloften te interesseren? Geen enkele.

Assunta was veel jonger geweest toen ze ervan uitging dat ze zelf ooit ging trouwen. Dat deed iedereen: je werd een stel en bouwde samen een leven op. Ze had niet gedacht dat dit voor haar anders zou zijn. Maar in de loop der jaren hadden veel mensen Montenello verlaten: bijna iedereen die bij haar in de klas had gezeten, haar vrienden en vriendinnen en hun families. Toen ze allemaal waren vertrokken, naar de steden op zoek naar werk of naar verre landen, waren winkels gesloten en steeds meer huizen dichtgespijkerd.

Assunta was nooit in de verleiding geweest hen te volgen. Terwijl iedereen vertrok, groef zij haar wortels alleen maar dieper in de rotsachtige aarde van dit stadje dat als een fort oprees vanuit de top van een Zuid-Italiaanse berg.

Ze had een druk leven dankzij haar kleine trattoria met de ruw bepleisterde muren die volhingen met vrolijk gekleurd keramiek. Rond etenstijd kwamen drommen hongerige mensen binnen die op luide toon gesprekken voerden van de ene tafel naar de andere, terwijl Assunta eten opschepte en de borden rondbracht. Als het wat minder druk was ging ze naar de bar ernaast, die werd gerund door haar halfbroer Renzo, om van een drankje te genieten, een sigaret te roken en over onbelangrijke dingen te praten. Aan het einde van de dag was er altijd haar huis, met de tuin om te verzorgen en een comfortabel bed om in uit te rusten.

Ze was nu midden vijftig, had een mollig lichaam en donkerblond haar. Ze stelde zich al heel lang niet meer voor dat ze getrouwd was. Die gedachten had ze jaren geleden zonder veel spijt laten varen, want ze zei tegen zichzelf dat een man haar niet gelukkiger kon maken dan ze al was.

Assunta was misschien niet veranderd, maar het stadje waar ze woonde wel. Jarenlang kon je ervan op aan dat Montenello

geïsoleerd was en rustig. Er gebeurde niet veel en er woonden nog maar weinig jonge mensen. Lege panden werden bouwvallig: onkruid baande zich door scheuren in de honingkleurige stenen muren een weg naar binnen, zodat de muren langzaam instortten. Dat gebeurde in allerlei bergstadjes in Italië en niemand leek er belang bij te hebben daar iets tegen te doen.

Maar toen kwam de nieuwe burgemeester die bruijste van energie en van nieuwe ideeën. Hij beloofde dat Montenello niet ook z'n spookstadje zou worden en dat hij een manier zou bedenken om het stadje te redden. Iedereen had gedacht dat dit het gebruikelijke gebral was en dat hij weliswaar van alles riep maar niets zou doen. Tot hun verrassing was de burgemeester echter een man van zijn woord en nu werd het stadje stukje bij beetje getransformeerd.

De meeste veranderingen raakten Assunta niet. Zij ging gewoon door met haar leven, terwijl op de achtergrond werd geboord en getimmerd tijdens de renovatie van huizen en het hotel. Er kwamen buitenlanders naar het stadje die Assunta over de piazza kon zien lopen. Sommigen vonden zelfs de weg naar haar drukke trattoria, maar als ze dan merkten dat Assunta geen menukaart had en ze dus niet konden kiezen wat ze wilden eten, waren ze al snel weer vertrokken.

In het nieuwe restaurant van het hotel werd modern Italiaans eten geserveerd en Assunta wist bijna zeker dat ze daar beter werden bediend. Haar gerechten waren voor mensen die deze gerechten altijd al hadden gegeten, traditionele gerechten die langzaam en met liefde waren bereid en die werden geserveerd met knapperig brood in een mandje en fruitige witte wijn in een karaf.

Het ritme van Assunta's leven bleef hetzelfde en veranderde net als het eten dat ze klaarmaakte alleen met de seizoenen. Als ze 's ochtends in de spiegel keek, zag ze een vrouw die klein, mollig en volkomen onopvallend was; niet iemand die

ooit liefde zou vinden. Daar zou ze nooit bij hebben stilgestaan zonder de bruidjes die in het trouwseizoen vervuld van hoop en liefde naast de fontein stonden. Elke dag weer, al die jonge vrouwen in een witte jurk die haar eraan herinnerden wat zij nooit zou hebben.

Het bruidje van vanochtend was knap; ze had een lichte huid en hoge jukbeenderen. De wind rukte aan haar te lange sluier die de bruidegom op zijn plaats probeerde te houden. Ze lachten allebei toen een windvlaag de kanten sluier opwaaide, zodat die achter hen aan wapperde, en de fotograaf snel probeerde dat moment vast te leggen.

Assunta wendde haar blik af en keek naar het rundvlees dat ze smoorde. Als zij toen ze zo oud was als deze jonge vrouw de liefde had gevonden, zou die inmiddels wel zijn gedoofd. Toch vroeg ze zich, terwijl ze met haar houten lepel door de machtige ragout van wijn en tomaat roerde, af hoe het zou zijn als ze de rest van haar leven iemand naast zich had. Iemand met wie ze kon praten en lachen, en op wie ze kon steunen als het ernaar uitzag dat ze zich niet langer zelf kon redden.

Sarah-Jane

Het ging zo goed allemaal, tot alles misging. En het eerste wat ik dacht was hoeveel mensen tegen me zouden zeggen: 'Zei ik het niet?' Heel even was ik alleen ontzettend kwaad, maar toen raakte ik in paniek. Mijn kleine auto, die me zonder enig probleem duizenden kilometers had vervoerd, hield er op de grote piazza van een stadje op een berghelling opeens mee op.

Ik was alleen in Montenello omdat ik een krantenartikel over het stadje had gelezen. Daarin stond dat de burgemeester één-euro-huizen verkocht en dat het op sterven na dode stadje dankzij zijn plan opbloeide. Ik vond dat zo intrigerend dat ik er even een kijkje wilde nemen en daarna wilde ik mijn route naar het zuiden vervolgen. Dergelijke spontane invallen hoorden bij mijn reis, want de vrijheid om te doen wat ik wilde was dé reden dat ik naar Italië was gekomen.

Het was best een aardig stadje. Ik had een tijdje door de smalle straten gelopen, was even op de piazza blijven staan waar een bruid en bruidegom voor hun trouwfoto's poseerden en had in een *pasticceria* een koffiebroodje gekocht van heel licht biscuitdeeg gevuld met custardroom en gesponnen suiker. Een paar uur later, toen alle opties van Montenello uitgeput leken, besloot ik verder te rijden.

Baxter en ik stapten in de auto en ik draaide de sleutel om. De motor sloeg pruttelend aan, maar meteen daarna hoorde ik een luide knal, alsof ik ergens tegenaan was gebotst. Dat was natuurlijk niet zo, want we stonden nog stil. Een paar mensen keken mijn kant op, maar wendden hun blik weer af toen bleek

dat er niets interessants te zien was: alleen een vrouw die in een stilstaande auto zat. Opnieuw probeerde ik te starten, en toen nog een keer.

‘Shit!’ zei ik. ‘Shit, shit, shit!’

Baxter keek me vanonder zijn warrige wenkbrauwen bezorgd aan, alsof hij eigenlijk bijna zeker had geweten dat zoiets als dit ooit zou gebeuren.

Ik keek hem aan. ‘Het komt wel goed, hoor. Ik ga wel op zoek naar een automonteur. Het is vast niets belangrijks.’

Ik voelde me minder zeker dan ik klonk. De motor van een auto is een mysterie voor me. Voordat ik aan deze reis begon wist ik eigenlijk alleen hoe je een auto moest besturen. Dat was de voornaamste reden dat mijn vriendinnen ervan overtuigd waren dat deze reis een slecht idee was. Omdat ik van plan was me tussen het chaotische verkeer op Italiaanse wegen te begeven, terwijl ik mijn rijbewijs weliswaar al jaren geleden had behaald, maar vrijwel nooit had gereden. Afhankelijk van wie het zei was het in het gunstigste geval roekeloos, maar in het ergste geval zou dit mij en waarschijnlijk verschillende anderen het leven kosten.

De enige die me niet had ontmoedigd was mijn moeder. Zij weet hoe vastbesloten ik kan zijn als ik iets wil doen. Mama had me ook gesteund, kijkend en luisterend, toen mijn wereld instortte. We hebben het allemaal samen beleefd en zij begreep beter dan wie ook hoe ik me moest voelen.

Ik heb een nauwe band met mijn moeder, veel nauwer dan de meesten van mijn vriendinnen normaal vinden. Ik had een flatje in de kelder van haar huis in Notting Hill en we liepen altijd bij elkaar in en uit. We zijn goede vriendinnen, misschien doordat mijn vader stierf toen ik nog klein was en zij me in haar eentje heeft opgevoed. Mijn moeder is echt heel leuk en zij probeert me nooit te vertellen hoe ik mijn leven moet leven.

Toch hoefde mijn moeder geen woord te zeggen om me dui-

delijk te maken dat ze wat Tom betreft een paar bedenkingen had. Het is immers nooit een goed idee om verliefd te worden op je baas, toch? Achteraf gezien snap ik dat ook wel.

Maar wie zou Tom Whiffen kunnen weerstaan? Iedereen die hem op tv kookwedstrijden heeft zien jureren, of hem volgt op Instagram, of zijn boeken koopt of een bezoekje van hem kreeg aan de tafel in zijn restaurant in Soho, viel voor zijn charmes. Tom heeft een sterke kaaklijn, brede schouders en een diepe, mannelijke stem. Hij heeft iets wat hem heel aantrekkelijk maakt. Zoals ik al zei: wie zou hem kunnen weerstaan? Ik niet, ik ben heel gewoontjes en zeker niet beroemd. Hij trok me aan als een soort schitterend sieraad dat me fascineerde. Ik voelde me al gelukkiger als ik alleen maar in zijn buurt was.

We zijn een jaar samen geweest, hoewel de meeste mensen het niet wisten van ons. Niet omdat Tom getrouwd was, dat was niet zo. Maar omdat hij zo bekend was en hij zijn privé-leven uit de roddelbladen wilde houden. Er is ook iets wat de meeste fans van Tom Whiffen niet weten: hij is geen geweldige kok. Hij is er heel goed in om iets er mooi uit te laten zien en hij heeft geen gebrek aan zakelijk instinct, maar als je in de afgelopen vijf jaar een recept van Tom hebt gemaakt – van zijn website of uit een van zijn boeken of een tijdschrift – dan was ik degene die het had gecreëerd, helemaal, elke keer. Terwijl Tom een grootse show opvoerde, was ik op de achtergrond bezig met het uitdenken en perfectioneren van de gerechten die hij op zijn naam zette.

Veel celebrity-koks hebben hulp, dat is niet ongebruikelijk. Maar Tom laat het publiek geloven dat hij alles zelf doet. Zijn motto is 'Made With Love by Tom Whiffen'. Dat was de titel van zijn eerste boek, zo heet zijn tijdschrift en zo heeft hij zelfs zijn restaurant genoemd.

Ik vond het niet erg dat hij me nooit vroeg hem te vergezellen naar presentaties en feestjes. Het kon me niets schelen dat

mijn naam niet werd genoemd in zijn boeken en dat mijn foto niet op zijn website stond. Ik wilde de ster helemaal niet zijn, ik wilde niet in de belangstelling staan. Wat ik wél wilde was het werk doen waar ik van hield: thuis in mijn kleine keuken verrukkelijke dingen creëren. En toen het met Tom allemaal veranderde, toen onze werkrelatie iets werd dat dieper ging, was ik verbaasd dat hij mij had uitgekozen uit alle vrouwen die hij had kunnen hebben.

We deden geen van de dingen die andere stellen doen: we gingen nooit samen lunchen of naar de film, en we maakten geen wandeling in het park, omdat hij bang was dat de paparazzi ons zouden stalken. Het was moeilijk om onze relatie geheim te houden, maar Tom vond dat belangrijk en ik vond het prima. We hadden een goede relatie, praatten elke dag en brachten de weekends bij mij thuis door, voornamelijk in bed of tegen elkaar aan gekropen op de bank. We aten wat ik had gekookt en keken eindeloos naar Netflix.

‘Ben je gelukkig, Sarah-Jane?’ vroeg mijn moeder soms met licht gefronste wenkbrauwen.

‘Absoluut,’ antwoordde ik altijd. ‘Gelukkiger kan niet.’

Ik verwachtte dat alles uiteindelijk zou veranderen. Er zou een moment komen waarop we onszelf aan de buitenwereld als stel zouden presenteren, maar ondertussen vond ik het eigenlijk wel lekker dat we zo op onszelf waren. Daardoor had ik het gevoel dat de buitenwereld niet belangrijk was en dat wat wij samen hadden te bijzonder was om daardoor aangeraakt te worden. Ik had niet de behoefte om aan te dringen op meer, ervan overtuigd dat Tom en ik een relatie opbouwden die altijd zou voortduren. Al die dagen en nachten dat we samen waren, alleen hij en ik, terwijl ik luisterde naar zijn plannen en deelgenoot werd van zijn dromen. Ik was belangrijk voor hem.

Maar toen werd Tom ambitieuzer: hij breidde zijn zaken uit en werkte meer uren. Hij nam Jo aan, een assistente voor social

media en merchandising, want op dat moment was er al een collectie Made With Love by Tom Whiffen-pannen en -servies. Ik had voornamelijk mailcontact met Jo en ze leek efficiënt.

Daarna opende Tom zijn eerste Made With Love-restaurant. Dit moest het vlaggenschip van een keten worden en hij ging natuurlijk niet zelf in de keuken staan. Hij nam een chef-kok aan, een Française die Dominique Clairmonte heette. Ze was zo slank en elegant dat je bijna niet kon geloven dat ze zelfs maar een mini-hapje nam van welk gerecht ook dat ze bereidde. Tom had altijd van mijn rondingen gehouden en mijn gerechten ook geprezen, maar zodra zij op het toneel verscheen leek niets aan mij nog goed genoeg.

‘Dominique heeft de laatste zes maanden van het tijdschrift bekeken en is van mening dat we niet genoeg aandacht aan de nieuwste foodtrends besteden,’ zei Tom tijdens de eerste van een aantal gruwelijke besprekingen tegen mij. ‘We moeten nadenken over de manier waarop de mensen tegenwoordig eten en over de nieuwe ingrediënten die ze nu geweldig vinden.’

Ik bekeek de lijst die zij had opgesteld. Filipijns eten was nu kennelijk in en ze stelde voor dat ik begon met de desserts. We hadden de plantaardige trend gemist (wat ik zelf heel lang geleden ook al tegen Tom had gezegd) en er waren verschillende Aziatische ingrediënten waar ik volgens Dominique wel meer mee kon doen.

‘Gochujang, meen je dat nu?’ Ik trok mijn neus op, niet omdat ik iets tegen Koreaanse gefermenteerde rodepeperpasta heb, maar ik vond niet dat die in een Tom Whiffen-recept thuis hoorde. Dat was niet mainstream genoeg, nog niet. ‘Onze lezers willen geen geld uitgeven aan een heleboel potjes die maar één keer worden gebruikt en vervolgens in de koelkast blijven staan,’ zei ik tegen hem. ‘Wat zij ons laten weten is dat ze behoefte hebben aan eenvoudig, vers en snel.’

‘Dominique vindt dat we hen moeten uitdagen. Zij gebruikt

heel vaak gochujang in het restaurant. Laatst ook bij mais en dat was geweldig. Echt, zoiets had ik nog nooit geproefd.'

'De meeste restaurantgerechten van haar kun je thuis niet klaarmaken. Daarvoor bevatten ze te veel elementen en is het te veel gedoe,' voerde ik aan.

'Volgens Dominique is er niets op tegen om die recepten te stroomlijnen, en dit is de richting waar mijn gerechten nu op gaan. Ik wil dat je daaraan meewerkt, oké?'

Een week lang domineerde gochujang mijn gerechten. Gefermenteerde pepers gingen in mijn stoofpotten en soepen, en ik gebruikte het in taco's, gevulde eieren, marinades en dipsauzen. Het had zoveel smaak, het was dik en plakkerig, aards en pittig, een explosie van umami. Zelfs in heel kleine hoeveelheden en verdund met water of bouillon overheerste het elk gerecht waarin ik het toepaste.

Ik vind de recepten die ik ontwikkel heel belangrijk. Mijn naam staat er misschien niet bij, maar het geeft me een kick als ik denk aan mensen die in hun eigen keuken een gerecht maken dat ik heb bedacht. Op de social-mediapagina's van Made With Love posten fans vaak foto's van hun pogingen om Toms wereldberoemde worteltaart te maken (het geheim is een snufje kerriepoeder) of zijn decadente frambozen-chocoladebrownie. Ik vind het geweldig om te zien welke persoonlijke draai ze aan de gerechten geven en ik wil ze niet opzadelen met recepten die nooit zullen lukken of waardoor ze teleurgesteld zullen worden door smaken die ze niet lekker vinden.

De gochujang was het begin van een knagend gevoel dat er dingen veranderden, en niet ten goede. Ik zag Tom in de weken daarna steeds minder vaak. Hij had het meestal te druk om in het weekend naar me toe te komen, en mijn telefoon ging lang niet meer zo vaak. Soms spraken we elkaar twee dagen niet en als we elkaar dan wel zagen, tijdens onze gebruikelijke brainstormsessies op kantoor, was Dominique er ook bij. Dus

in plaats van een ontspannen gesprek met een kop koffie of interessante ideeën die ik in een notitieboekje krabbelde, gingen die gesprekken gepaard met spreadsheets en een heuse planning. Sommige ideeën van haar waren goed, maar het deed pijn dat zoveel van mijn eigen ideeën als saai werden afgedaan. Na elke sessie was ik degene die een lange actielijst moest opstellen, terwijl zij samen vertrokken.

‘Tom heeft op dit moment veel hooi op zijn vork,’ zei ik tegen mijn moeder. ‘Het restaurant was een enorm financieel risico en alles is heel moeilijk geweest.’

Ik wachtte, in de hoop dat het leven weer normaal zou worden. Maar Dominiques invloed werd groter en ik had al snel het gevoel dat zij mijn baas was in plaats van Tom. Daardoor had ik helemaal geen plezier meer in mijn baan, en voor het eerst voelde het als werk.

‘Denk je niet dat er iets tussen hen speelt?’ vroeg mijn moeder.

‘Echt niet! Dominique is lesbisch en heeft een vaste relatie. Hij is gek op haar kookkunst, niet op haar.’

Ik wist zeker dat er een probleem was toen het nieuwste *Made With Love*-tijdschrift in mijn brievenbus belandde. Toevallig zag ik dat een van mijn recepten was veranderd. Om de een of andere reden was er saffraan toegevoegd aan een vissoep. Saffraan is een van de duurste specerijen en normaal gebruik ik het niet. Toen ik de recepten op de andere bladzijden aandachtig bekeek, ontdekte ik meer wijzigingen, meestal in de ingrediënten. Niet alleen onverwachte specerijen, maar theelepels agavesiroop waar ze niet thuishoorden, en boter terwijl ik olijfolie had gebruikt, alsof iemand vond dat mijn originele recepten te weinig smaak hadden. Dat soort dingen hoorden niet te gebeuren. Tom voegde weleens een intro toe, zodat het meer op zijn stem leek, maar de recepten zelf waren mijn territorium en ik was altijd heel nauwkeurig.

Ik belde de redacteur van het tijdschrift, die me beschaamd vertelde dat Dominique de laatste wijzigingen had mogen doorvoeren. 'Ook voor de website-recepten,' bekende ze. 'Ik kan er niets aan doen... sorry. Tom heeft daar toestemming voor gegeven.'

Ik voelde me ellendig. Was Tom niet langer tevreden met mijn werk? Maar waarom had hij me dat dan niet zelf verteld? Ik belde zijn mobiele nummer, maar kreeg meteen de voice-mail. Toen ik het kantoor belde, zei Jo dat hij in vergadering zat.

Hoewel Jo Toms assistente was, zagen we elkaar bijna nooit doordat ons werk zo verschillend was. Ik was verantwoordelijk voor de recepten, terwijl zij alle andere zaken regelde. Daardoor waren onze gesprekken meestal kort maar vriendelijk. Jo mailde me soms als ze mijn advies wilde over welke steelpannen ze moest opnemen in de Made With Love-serie. Of ik belde haar als ik Toms agenda wilde weten. Als we even met elkaar kletsten, hadden we het over de gewone dingen waar collega's met elkaar over praten, zoals het weer, onze vakantieplannen of hoe druk we het hadden.

Ik sprak haar nu veel vaker, als ik Tom te pakken probeerde te krijgen. Elke dag opnieuw was er wel een logische reden waarom hij geen tijd had gehad om me te bellen. Jo zei dan dat hij weg was voor een fotosessie, een podcast opnam, het druk had met verschillende besprekingen of bezig was met de promotie voor zijn laatste boek. Ze vertelde me steeds weer hoe druk het was en hoe vol zijn agenda stond. We kletsten zo vaak met elkaar dat ik haar uiteindelijk in vertrouwen nam en vertelde dat ik me zorgen maakte over de veranderingen die in mijn werk werden doorgevoerd, maar dan reageerde ze zo geruststellend dat ik dacht dat ik de zaak misschien overdreef.

'Ik weet hoe Dominique kan zijn,' zei Jo meelevend. 'Ik zorg wel dat Tom je zodra het een beetje rustiger is vandaag of morgen belt, dat belooft ik.'

Wat Jo me tijdens die lange gesprekken niet vertelde, was dat zij met Tom meeinging naar evenementen. Het was dus een verrassing toen ik een paar ochtenden daarna een artikel zag op de website van de *Daily Post*. Een paparazzo had een foto gemaakt toen ze naar een cocktailparty in de Groucho Club gingen. Tom had zijn arm om Jo's schouder geslagen en zijn hand rustte op haar bolle buik. De kop luidde: *MADE WITH LOVE: TOM WHIFFENS BABY JOY*.

Ik dacht dat de krant zich vergiste. Jo leek inderdaad zwanger (vreemd dat ze dat ook niet had verteld), maar dit kon Toms kind niet zijn, dat geloofde ik niet. Maar hoe langer ik naar die foto bleef kijken, hoe meer ik naar zijn hand keek. Die hand had elk stukje van mijn lichaam gestreeld, een hoekige en sterk uitziende hand met kortgeknipte nagels, en die hand lag heel nonchalant op Jo's buik. Zij glimlachte en Tom dook weg, met een schaapachtige glimlach op zijn gezicht. Hij droeg een overhemd dat ik hem had gegeven: blauw met een dun roze streepje, waarvan ik wist dat het een van zijn favoriete was.

Snel pakte ik mijn telefoon om hem te bellen, maar ik bedacht me want straks klonk mijn stem zielig en onzeker. Vroeg of laat zou Tom het wel horen, van deze foto, en dan nam hij natuurlijk contact met me op om alles uit te leggen en zouden we er samen om lachen.

Mijn moeder was een paar dagen in een yogaretraite in Cornwall, dus kon ik terwijl ik wachtte tot mijn telefoon ging alleen met Baxter praten.

Baxter is mijn hond. Hij is zo'n borderterriër die altijd een beetje ongerust lijkt en die me, als ik tegen hem praat, aankijkt met zijn kopje schuin zodat het lijkt alsof hij echt luistert. Baxter was niet echt gek op Tom, deels omdat hij als Tom bij me was niet op mijn bed mocht slapen en deels omdat Tom – best wel vreemd voor iemand die zo charmant met mensen omging – niet met dieren kon omgaan. Hij speelde iets te hardhandig

met Baxter, klopte iets te hard op zijn kop en de enkele keer dat Baxter blafte, brulde hij dat-ie z'n kop moest houden. Als Tom in de buurt was, leek Baxter zelfs nog meer in gedachten verzonken dan anders.

Nadat ik al drie dagen had geprobeerd door te gaan met mijn werk en de website van de *Daily Post* niet opnieuw te bezoeken, gaf ik mijn verzet op en belde hem. Tom nam niet op, maar een paar minuten later stuurde hij me een berichtje waarin hij zei dat hij het ontzettend druk had en snel contact met me zou opnemen. Ik liep de hele middag met de telefoon in mijn zak rond, terwijl ik recepten uitprobeerde en me afvroeg wat ik tegen hem moest zeggen. Ik wilde het gesprek licht en luchtig houden, maar wel zeggen dat ik had gehoord dat Jo zwanger was en me afvroeg wat het plan was tijdens haar zwangerschapsverlof. Hopelijk kwam hij daarna met een verklaring, dat de krant het fout had en alles zou worden opgehelderd.

Alleen belde hij niet, maar kreeg ik die avond een mailtje met het bericht dat ik naar een bespreking moest: Tom wilde me zien en ik moest naar kantoor komen.

Het kantoor van Made With Love zit boven het restaurant in Soho en bestaat uit niet meer dan drie hoge vertrekken met schuiframen. Tom is zo vaak onderweg voor fotosessies en live-evenementen dat hij daar niet veel tijd doorbrengt, zodat de witte kantoren met te veel potplanten altijd een te opgeruimde, kunstmatige indruk wekken.

Toen ik binnenkwam was de enige aanwezige een jongeman in een pak. Ik had hem nog nooit gezien en hij zat aan Jo's bureau. 'Hi! Tom hier?'

Hij keek op van het computerscherm waar hij fronsend naar had zitten staren, zonder dat zijn mimiek veranderde. 'Tom is verlaat, maar hij zou zo moeten komen. Bent u Sarah-Jane Santi?'

'Inderdaad.' Ik ging op de dure, maar ongemakkelijke bank zitten.

'Hebt u iemand bij u die u kan bijstaan?'

'Sorry, wát zeg je?' Ik ging rechtop zitten. 'Wie ben je trouwens?'

'Ik ben Robert Matthews, ik ben verantwoordelijk voor de Human Resources van Made With Love.'

'Is dat zo?' Het was nieuw voor me dat we een nieuw personeelslid hadden, maar het bedrijf groeide zo snel dat ik het amper kon bijhouden en ik was al een tijdje niet meer op kantoor geweest.

'Ik ben hier een paar weken geleden begonnen,' zei hij.

'Juist. En waar is Jo?'

'Komt vanochtend wat later. Moest naar de dokter.'

Terwijl ik zat te wachten, bladerde ik door een concurrerend tijdschrift zonder de inhoud op te nemen. Iets hier voelde helemaal fout. Ik bleef me afvragen waarom ik in vredesnaam iemand nodig had die me moest bijstaan, en of Tom misschien te laat was omdat hij met Jo mee was naar de dokter.

Tom droeg een paisley-overhemd toen hij binnenkwam, maar dit was er niet een die ik hem had gegeven. 'Sarah-Jane,' zei hij, zonder me echt aan te kijken. 'Bedankt voor je komst. Zullen we aan de vergadertafel gaan zitten?'

Daarna zei hij niet veel, want zijn nieuwe HR-manager was voornamelijk aan het woord. Ik luisterde met groeiend ongelof. Het bedrijf was aan het veranderen, zoals ik waarschijnlijk had gemerkt, en het restaurant was nu het middelpunt. Ik had ontzettend veel gedaan om een succes te maken van Made With Love en mijn bijdrage werd zeer gewaardeerd, maar helaas werd het nu tijd dat mijn rol werd beëindigd.

'Je ontslaat me?' vroeg ik aan Tom, verbijsterd en gekwetst. 'Dat kun je niet doen!'

'Sorry, Sarah-Jane, maar dit is een zakelijke beslissing,' zei

hij, niet op zijn gemak. 'Ik moet besluiten nemen die het beste zijn voor het bedrijf. Je zult zien dat de ontslagregeling die Robert voor je heeft samengesteld heel genereus is. Ach, je hebt zoveel talent dat je meer werk zult vinden en het drukker zult krijgen dan ooit.'

Ik probeerde weer iets te zeggen, maar de tranen stroomden uit mijn ogen en ik had het gevoel dat ik geen lucht kreeg. Robert schoof een doos tissues naar me toe en tegen de tijd dat ik mezelf weer in de hand had, was Tom verdwenen en lag de vergadertafel vol documenten.

Robert zei bemoedigend: 'Je ziet dus dat je hier echt goed uitspringt. Behalve dit bedrag ineens, dat veel hoger is dan we juridisch verplicht zijn, betalen we je al je vakantiedagen uit en dat is een behoorlijk bedrag, aangezien je zo te zien weinig vrije dagen hebt opgenomen.'

'Waar is Tom?'

'Sorry, maar die is nu niet beschikbaar.'

'Wat bedoel je met "niet beschikbaar"?''

'Hij had een andere bespreking.' Robert was zo netjes een beetje beschaamd te klinken.

'Ik moet Tom spreken, ik moet met hem praten.'

'Misschien wil je juridisch advies inwinnen,' zei hij stijf, 'maar ik kan je verzekeren dat het bedrijf je meer dan fair behandelt. Verandering is bij elk bedrijf onvermijdelijk... Dit is geen gemakkelijke beslissing geweest, maar ik denk dat dit voor ons allemaal goed zal uitpakken... Je moet dit als een kans zien, een kans op persoonlijke groei...'

Robert praatte maar door en ik had een bijna onbedwingbare neiging te gillen. Terwijl ik de documenten die ik amper had ingezien ondertekende, probeerde ik zijn stem te verdringen. Ik moest daar weg. Hij praatte nog steeds toen ik de deur achter me dichtsloeg in mijn haast dat kantoor te verlaten.

Zodra ik buiten stond toetste ik allereerst het nummer van

mijn moeder in, hoewel ik wist dat telefoneren in haar yoga-retraite in Cornwall streng verboden was. De telefoon werd niet opgenomen en ik sprak een berichtje in: 'Mama, ik moet met je praten. Er is net iets belachelijks gebeurd.'

Ik zat op een bankje in Golden Square terwijl ik probeerde mijn ademhaling en mijn gedachten weer onder controle te krijgen, toen ze terugbelde.

'Sorry, lieverd,' zei ze zo zacht fluisterend dat ik me moest inspannen om haar te verstaan. 'Mijn telefoon stond op stil. We worden geacht zwijgend na te denken.'

Ze vergat te fluisteren toen ik haar vertelde wat er was gebeurd. 'Ontslagen? Dat kan hij toch zeker niet doen?'

'Kennelijk wel. Weet je, mama, hij gaat ook naar bed met zijn assistente. Ik weet het niet zeker, maar... ze is zwanger.'

'De klootzak!' Mijn moeder gebruikte nooit scheldwoorden, echt nooit, maar nu herhaalde ze het op luide toon: 'De smerige klootzak!'

'Weet je, ik weet echt niet wat ik nu moet doen!' Ik begon weer te huilen.

'Ga gewoon naar huis, Sarah-Jane. Ik kom zo snel als ik kan naar je toe en... Wacht even, hier is iemand.' Ze hield de telefoon iets van haar af, maar ik kon wel horen dat ze degene die haar had gestoord vertelde dat ze kon bellen als ze daar verdomme zin in had.

'Luister, lieverd, we regelen dit wel.' Ze had het weer tegen mij. 'Ga maar gewoon naar huis en maak een kopje thee. Of nog beter, schenk een glas gin in. En voor je het weet ben ik bij je.'

'Sorry dat ik je daar weghaal.' Ik wist dat je zich had verheugd op die retraite.

'Ik word gek als ik zwijgend moet nadenken, dus maak jij je daar maar niet druk over.'

Ik ging meteen naar huis, zette thee en lag op de bank met

Baxter en mijn telefoon, terwijl ik steeds opnieuw Tom probeerde te bellen. Toen ik begreep dat hij nooit zou opnemen, sprak ik met trillende stem een berichtje voor hem in: 'Je bent me een verklaring schuldig. Kom alsjeblieft naar me toe, of bel me in elk geval terug. We moeten hierover praten. Dat is wel het minste wat ik verdien.'

Daarna nam ik een lange douche, terwijl het water zich vermengde met de tranen die nog steeds over mijn wangen stroomden. Ik had datzelfde gevoel van ongeloof als toen mijn vader was overleden: dit kón niet gebeuren, dit was een volkomen onverwachte ramp! Zo voelde ik me tenminste terwijl ik daar stond, de badkamer vol waterdamp kwam te staan en ik probeerde alles weg te wassen, deze hele gruwelijke dag.

Later liet ik me op de bank vallen, met een roze huid en natte haren. Ik zette 'Someone You Loved' van Lewis Capaldi op repeat en besepte dat er signalen waren geweest die ik niet had willen zien. De vele onbeantwoorde telefoontjes, al die weekenden waarin hij het te druk had gehad om me te zien en de constante smoesjes. Dat was kennelijk zijn manier geweest om zich terug te trekken. Want de charmante, innemende 'iedereen houdt van me' Tom was niet in staat mij in mijn gezicht te vertellen dat hij me niet meer wilde. Dat was zijn stijl niet, absoluut niet. En het besef hoe weinig ik voor hem had betekend terwijl hij alles voor mij was geweest deed pijn.

Ik zat daar maar, met de handdoek om me heen, te hopen dat de telefoon ging. Maar toen dat gebeurde, was het mijn moeder die me vertelde dat ze in de trein zat en naar huis kwam.

'Ik weet echt niet wat ik met mezelf aan moet,' zei ik. 'Ik zit me de hele tijd af te vragen of het mijn schuld was. Waarom was ik niet goed genoeg?'

'Neem wat Rescue Remedy-druppels en ga even liggen.' Mijn moeder zat in een fase waarin ze geloofde in alles wat natuurlijk was, zodat haar kasten vol stonden met allerlei soor-

ten speciale thee en homeopathische middeltjes.

Ik had echter behoefte aan iets sterkers. Ik keek in mijn medicijnkastje en vond paracetamol en Xanax, dat de dierenarts had voorgeschreven tegen Baxters angst voor vuurwerk. Bij hem werkte het uitstekend, dus nam ik er twee en ging naar bed. Ik wilde helemaal bewusteloos zijn, in elk geval een tijdje.

Een paar uur later kwam mijn moeder thuis. Ze hield me vast terwijl ik snikte, ontdooide bloemkoolsoep die ik de vorige winter had ingevroren en keek naar me terwijl ik met moeite een lepel naar binnen werkte. 'O, Sarah-Jane...'

'Zal Tom ooit contact opnemen om alles uit te leggen?'

'Misschien wel. Maar ik denk dat je al weet wat er is gebeurd, toch?'

'Hij heeft me vervangen! Hij heeft me niet meer nodig.'

Ze knikte en leek al even van streek als ik me voelde.

'Maar ik hou van hem!'

Ze knuffelde me weer. 'Hij is je liefde niet waard.'

Ik keek naar haar. Ze was nog altijd zo mooi met haar dikke, lange haar met lange pony en een beetje hippieachtige kleren. Zij had ook niet veel geluk gehad in de liefde. Ze was nog jong geweest toen ze mijn vader verloor bij een helikopterongeluk en was toen intens verdrietig geweest. Tegenwoordig was het minder zichtbaar, maar haar verdriet was er nog altijd.

Als liefde altijd met verdriet eindigde, dan was het dat niet waard. Dat besloot ik, genesteld op de bank. Ik voelde me veraden en ellendig. De liefde was hard, kwetsend en veel te riskant, dus wilde ik daar vanaf nu niets meer mee te maken hebben. Ik zou mijn leven wel met andere dingen vullen.

Dat was dus de reden dat ik op een mooie zomerdag op de piazza van een Italiaans bergstadje in een auto zat die niet wilde starten. Dit had mijn nieuwe begin moeten zijn.

Ik probeerde niet te huilen, dat probeerde ik echt. Er waren genoeg tranen geweest de afgelopen zes maanden en ik had

er genoeg van om medelijden met mezelf te hebben. Ik keek naar Baxter, die terugkeek terwijl hij hoopvol kwispelde en zijn staart tegen het leer van de passagiersstoel roffelde. Ik wist niet zeker of zijn vertrouwen in mij gerechtvaardigd was, niet nu alles opnieuw fout leek te lopen. Ik voelde me ellendig en alleen, en liet mijn hoofd op mijn handen rusten. De tranen lieten zich niet tegenhouden.

Lees verder in *Italië voor altijd*

Eerste druk mei 2022

Oorspronkelijke titel *To Italy, With Love*

First published by Orion Books Ltd, London

Copyright © Nicky Pellegrino 2021

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2022 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Jolanda te Lindert

Omslagontwerp en -illustratie Splendid Grafisch Ontwerp

Opmaak binnenwerk Crius Group

ISBN 978 90 261 5951 0

ISBN e-book 978 90 261 5952 7

ISBN luisterboek 978 90 261 6115 5

NUR 302

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.